

MUDROST PŠENIČNOG ZRNA

5. nedjelja korizme, B

Vječita su čovjekova pitanja o smislu patnje o smislu života i smrti. Ako je Bog dobar, zašto dopušta nesreće, zašto dopušta smrt, redovito je pitanje svih sumnjičavaca, ali i bogotražitelja. Ivan u današnjem odlomku donosi kratku Isusovu prisposobu o zrnu pšenice koje biva posijano. Isus ne želi govoriti o umiranju kao nečem konačnom. Tko to i govori o umiranju? Za Isusa umrijeti zapravo znači zadobiti pravi život, život umnožiti. U tome je smislu odlomak iz današnjeg evanđelja pun paradoksa. Daje dovoljno mudrosti za cijeli život. Isus u svojoj prisposobi veli: *„Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod.“*

Za Isusove slušatelje pouka je bila očita. Ako zrno pšenice ostane u suhom, neće donijeti ploda. Štoviše, ostane li više godina suho, nikad neće moći donijeti plod. Naprotiv, ako zrno padne u vlažnu zemlju, ako bude pokopano, štoviše, ako umre, onda donosi život. Doista, kad zrno padne u vlažnu zemlju, naizgled počne trunuti u vlazi i tami zemlje. Međutim, iz tog prividne truleži rađa se život. I to kakav! Iz jednog zrna nastane biljka koja donosi višestruk plod: mnoštvo zrnja u klasu. I sad neka netko kaže da je to zrno umrlo!

U svom obraćanju narodu Isus govori o svojoj „proslavi“, o svojoj smrti i uskrsnuću. Međutim njegove se daljnje riječi odnose i na njega, ali i na njegove slušatelje, štoviše i na sve nas: *„Tko ljubi svoj život, izgubit će ga!“* Isuviše dugo su neki „prerevni“ propovjednici govorili o potrebi žrtvovanja, patnje, samozataje, križa; baš kao što su tako rado govorili o Kristovoj spasiteljskoj smrti. A to je samo dio istine! Krist nas je spasio svojom smrću, ali i svojim uskrsnućem. Njegova smrt i dobiva svoj puni smisao tek u njegovu uskrsnuću. Jasno je onda zašto Pavao tako odlučno naučava: *„Ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima“* (1 Kor 15,17). Uz Kristovo uskrsnuće vezano je, naravno, i naše uskrsnuće, jer smo mi Kristovi. Tako dakle i u našem umiranju već izbija klica života. To je tajna pšeničnog zrna. Za nas, djecu Božju, *„smrti zapravo i nema“*, rekao bi pjesnik. Poljodjelac koji sije sjeme ne plače za njim, nego se već u sjetvi raduje žetvi. Tako i kršćanin nije užasnut nad nevoljama, patnjama, pa ni nad samom smrću, nego, pristajući uz Krista pobjednika zajedno s Pavlom kliče: *„Gdje je smrti žalac tvoj?“*

„Tko ljubi život svoj, izgubit će ga.“ Evo gdje mi sebi život zagorčavamo. Spašavamo svoj život, čuvamo svoje zrno pšenice! I što se zbiva? Zrno pšenice tako i tako propada, a život nam izmiče između prstiju. Zato je mudro, uči nas Isus, uložiti svoj život, potrošiti ga, žrtvovati ga, jer to uopće ne znači gubitak. Evo, to je radosna poruka ove korizme. Dajemo, da bismo višestruko primili; ulažemo, da bismo mnogostruko dobili. A onda patnja dobiva bitno drugačije značenje a životno trpljenje svoj pravi smisao.

Ovo evanđelje i ova korizma pozivaju nas da radosno trpimo, da u nadi ulažemo svoj život, da puni pouzdanja umiremo sebi i svijetu. U Kristu sada sve ima smisla: patnja pa i sama smrt.

Zato Pavao i može uskliknuti: „Zato uživam u slabostima, uvredama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Jer kad sam slab, onda sam jak (2 Kor 12,10).

Zvonko Pažin